

Arrest

nr. 170 582 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 22 mei 2013 de afstand van het geding vast (RvV 22 mei 2013, nr. 103 206).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) nam op 1 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 mei 2013 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 4 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 8 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2013 werd ingediend door:

S.(...), W.(...) M.(...) (...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, zijn centrum van belangen hier zou hebben uitgebouwd, affectieve, vriendschappelijke en sociale banden zou hebben ontwikkeld, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, de Franse en Engelse taal zou spreken, werkbereid is (op basis van zijn diploma behaald in Pakistan), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat hij hier een sociaal en affectief leven zou hebben opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan geen enkel bewijsstuk noch getuigenverklaring voorlegt. Dit kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Ook vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en legt hij van zijn vermeende sociale banden geen bewijzen voor.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 03.10.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.05.2013 met een beslissing 'afstand van het geding word vastgesteld' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Ook wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 04.09.2013 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 22.05.2013 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het

Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 8 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: S.(...), W.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 04.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten met een beslissing 'afstand van het geding word vastgesteld' genomen op 22.05.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.09.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en verzoeker stelt dat er sprake is van een "manifest onredelijke appreciatie." Verzoeker stelt daarbij het volgende:

"Overwegende dat er in casu duidelijk buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onterechte niet aanvaard;

Dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aanvoerde, en dit zowel op het vlak van de ontvankelijkheid als op het vlak van de grond van de aanvraag.

Dat het duidelijk is dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Pakistan.

(i) Verzoeker heeft bij een terugkeer naar Pakistan alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van zijn fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

(ii) Tevens dient ook nog benadrukt dat verzoeker vloeiend Nederlands spreekt omdat hij dagelijks in zijn vriendenkring Nederlands spreekt, wat duidelijk zijn integratie en verdere beroepsperspectieven ten goede komt.

Een terugkeer zou hieraan een enorme afbreuk doen.

Verzoeker zal als jong dynamische en harde betrouwbare gedreven werker onmiddellijk aan de slag kunnen na regularisatie van hun verblijfsstatuut.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoeker in België verblijft een gans sociaal leven heeft opgebouwd met Belgen (ganse Belgische vriendenkring) en elke affectieve band met zijn land van herkomst na al die jaren in België verloren hebben.

Een terugkeer zou dus betekenen dat hij wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving waar hij een sociaal en psychologisch evenwicht gevonden heeft.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven dan abrupt afgebroken zou worden.

Het gezinsleven en sociaal leven van verzoeker zouden ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer is ontegensprekelijk met het EVRM.

Dat bovendien het recht op respect van het privéleven van verzoeker geschonden zou worden.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of andere wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoeker naar Pakistan is volledig disproportioneel en gevaarlijk. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de Belgische Staat bij terugdrijving van verzoeker.

Dat het proportionaliteitsbeginsel dan ook duidelijk geschonden werd.

Dat bovendien geen afweging gemaakt wordt van de belangen van verzoeker tegenover deze van de Belgische Staat, die nochtans slechts over mag gaan tot inmenging in het privéleven van verzoeker voor zover dit nodig is voor de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn, de verdediging van de rechtsorde en het voorkomen van strafbare feiten en betreffende de beoordeling van de volksgezondheid of moraal en de bescherming van de rechten en vrijheden van derden.

Dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt, dat enkel de verschillende elementen aangebracht door verzoeker afzonderlijk onderzocht worden en afgewezen worden als "onvoldoende" zonder enige afdoende motivering. Dat bovendien geen rekening gehouden wordt met het feit dat zelfs indien één omstandigheid op zich onvoldoende zou zijn, de samenlezing van de verschillende aspecten aanleiding kan geven tot een bijzondere omstandigheid.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk (...) buitengewoon karakter in die zin dat dezen samen in overweging genomen (...) en de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhoging staat.

Het is overigens totaal niet zeker of verzoeker dan binnen een redelijke termijn terug naar België kan terugkeren.

Ten onrechte heeft de DVZ hiermede geen rekening gehouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de motivering bovendien alle elementen heeft van een type-motivering.

Dat een motivering die gebaseerd is op een manifeste appreciatiefout gelijk geschakeld dient te worden met een afwezigheid van motivering.

Het begrip "privéleven" omvat ook het recht op ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoeker heeft in deze jaren in België een grote kennis-vriendenkring opgebouwd.

Verzoeker is het land België als het hunne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn tweede middel als volgt uiteen:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijk overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ beperkt zich tot de bewering al zouden er geen elementen voorhanden zijn die buitengewone omstandigheden aantonen en gaat dan verder in haar beslissing louter een stereotiepe motivering geven.

De motivering is duidelijk onvoldoende!!

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering.

De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegeven correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet in acht heeft genomen, waardoor haar beslissing dient te worden (...) en vernietigd."

In het derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending van het proportionaliteitsbeginsel aangevoerd. In een vierde middel wordt een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM opgeworpen. In een vijfde en laatste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker zet deze middelen als volgt uiteen:

"Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van de DVZ.

Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar wordt gebracht.

Daarenboven zou verzoeker worden weggerukt uit België waar zijn sociaal en psychologisch evenwicht zich bevindt, en waar hij een gezinsleven en sociaal leven gestart heeft.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekers heeft nooit tijdens hun verblijf in België op een of andere wijze schade berokkend aan de Belgische staat of gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo een ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.

(...)

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.

Doordat de DVZ meent dat verzoeker de aanvraag 9bis dient te doen in zijn land van herkomst.

Een terugkeer is nochtans ten zeerste gevaarlijk.

Door de bestreden beslissing worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden.

Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd.

Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Pakistan loopt verzoeker het reëel risico te worden onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van— het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoekers is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld, zoals hij ten andere uiteenzette bij zijn aanvraag.

Verzoeker heeft hier een Belgische vriendenkring opgebouwd. Verzoeker is immers sinds zo'n 2 jaar in België.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip "privéleven" ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al haar recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privésfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en haar sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277).

Verzoekers vindt immers haar familiaal, psychologisch, pedagogisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt."

3.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “*de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na te verhelderen op welke wijze de beslissing deze bepaling zou schenden. Om dezelfde reden is het vierde middel niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 9 van het EVRM.

3.3. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden alle door verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 september 2013, die in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt dat verzoeker het volgende inriep als buitengewone omstandigheden:

“L'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'en règle générale l'autorisation de séjour de plus de trois mois « doit être demandée par l'étranger auprès du poste diplomatique ou consulaire belge dans le pays de résidence ou de séjour de l'étranger ».

L'article 9 bis (qui remplace l'article 9, alinéa 3, abrogé) prévoit que cette demande peut toutefois être introduite en Belgique plutôt qu'à l'étranger lorsqu'il existe des circonstances exceptionnelles.

Ni les circonstances exceptionnelles qui permettent à l'étranger de solliciter l'autorisation de séjour de plus de trois mois en Belgique, ni d'ailleurs les motifs de fond, ne sont davantage définis par le texte réformé.

Cette disposition a fait l'objet d'une jurisprudence abondante et constante de la part du Conseil d'Etat, lequel enseigne notamment que cette disposition a été voulue par le législateur pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (C.E., arrêt n° 131.830 du 27 mai 2004).

Le Conseil d'Etat considère ainsi que les circonstances exceptionnelles sont celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » et souligne que cette notion ne se confond pas avec celle de « force majeure » (voy. notamment: C.E., arrêt n° 88.076 du 20 juin 2000).

Il faut rappeler à cet effet que les principes de bonne administration et de proportionnalité exigent que l'autorité apprécie d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de l'article 9 de la loi sur les étrangers et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement.

L'essentiel de sa vie sociale et affective se trouve en Belgique, ainsi que la plupart de ses centres d'intérêt.

La partie requérante s'est déjà très bien intégrée.

Elle ne peut imaginer devoir rentrer dans son pays et se séparer de tout ce qui compte à ses yeux en Belgique depuis son arrivée.

Elle a noué en Belgique l'ensemble de ses liens affectifs, amicaux et sociaux. Par ailleurs, son intégration est exemplaire dans la mesure où elle a suivi avec fruit le parcours d'intégration en néerlandais (pièce 2).

Le requérant vit donc une existence paisible et heureuse et ne demande qu'à pouvoir continuer à vivre sur le territoire belge.

Il serait contraire à l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales de s'opposer à ce que la partie requérante ne puisse rester auprès des siens.

En effet, cet article 8 prescrit:

"Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir d'ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la

protection des droits et libertés d'autrui."

"En tant qu'elle ne se borne pas à créer autour de l'individu une sphère d'intimité, dans laquelle les autorités publiques ne peuvent en principe s'immiscer, mais qu'elle comprend également, dans une certaine mesure le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'accomplissement de sa propre personnalité (Commis, eur. dr. h., req n° 685/74 X. c/Islande, déc. 18 mai 1976, DR, 5, p. 89), la vie privée, au même titre que la vie familiale, impose des restrictions aux Etats parties à la Convention quant aux mesures d'éloignement adoptés contre des étrangers se trouvant sur leur territoire " (O. de Schutter, "la souveraineté de l'Etat et les droits de la personne immigrée", JDJ, n° 155, mai 1996, p. 200).

Les organes de surveillance de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ressentent la nécessité de "garantir chaque personne se trouvant sous la juridiction d'un Etat partie contre toute mesure étatique adoptée en matière d'immigration qui constituerait, sans justification légitime et proportionnée, un bouleversement de son cadre d'existence" (O. de Schutter, op. cit., p. 201).

Ce sont les raisons pour lesquelles la partie requérante vous demande la régularisation de son séjour.

Il convient donc que l'Office des étrangers accepte que la partie requérante introduise sa demande en Belgique."

3.10. In de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden, zowel op de ingeroepen problemen die verzoeker in Pakistan vreest, zijn kennis van het Nederlands en zijn sociale leven in België. In weerwil van verzoekers beweringen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk concreet ingegaan op zijn argumenten en worden deze afzonderlijk onderzocht, aangezien wordt gesteld dat zijn *"affectieve, vriendschappelijke en sociale banden"*, het feit dat hij *"Nederlandse taallessen heeft gevolgd, de Franse en Engelse taal zou spreken, werkbereid is (op basis van zijn diploma behaald in Pakistan), (niet) verantwoordt (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend."* Bijkomend stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, *"(w)at betreft het aangehaalde argument dat hij hier een sociaal en affectief leven zou hebben opgebouwd"*, dat *"betrokkene hiervan geen enkel bewijsstuk noch getuigenverklaring voorlegt. Dit kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid."* Met betrekking tot het privéleven van verzoeker wordt in de beslissing het volgende overwogen: *"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Ook vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en legt hij van zijn vermeende sociale banden geen bewijzen voor."* Verzoeker herkaut in zijn middel de door hem in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker vult zelfs zijn aanvraag nog aan door in zijn middel aan te voeren dat hij na zijn regularisatie onmiddellijk aan de slag zou kunnen. Dit element wordt nergens aangevoerd in zijn aanvraag, waardoor hij ook niet dienstig kan verwachten dat hierover zou worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker kan in elk geval niet worden gevolgd waar hij in zijn tweede middel herhaalt dat de motivering niet afdoende onzorgvuldig of louter stereotiep zou zijn.

3.11. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich toespitst op de terugkeer naar zijn land van herkomst, terwijl de eerste bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en bijgevolg geen verwijderingsmaatregel of vrijheidsberovende maatregel inhoudt. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van de ingeroepen bepalingen van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

3.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zet verzoeker een aantal theoretische elementen uiteen die betrekking hebben op het recht op privé- en gezinsleven en poneert hij dat een terugkeer veel schade zou berokkenen en dat door zijn terugkeer zijn sociaal leven *"abrupt afgebroken zou worden"* en dat zijn gezinsleven, dat overigens nergens concreet wordt uitgewerkt, zou worden verstoord. In de bestreden beslissing werd er trouwens al op gewezen dat verzoeker geen concrete bewijzen levert van de sociale bindingen die als privé- en of gezinsleven zouden kunnen worden aangemerkt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en geen enkele invloed heeft op de (onregelmatige) verblijfssituatie van verzoeker en dus evenmin op zijn beweerde sociale leven en/of gezinsleven. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel dient als afzonderlijke beslissing te worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de thans bestreden beslissing is een eventuele schending van het privé- en of gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919).

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2, 3, 5 en/of 8 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing disproportioneel zou zijn. Er is geen sprake van een “manifest onredelijke appreciatie” of van een schending van de motiveringsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.14. In een zesde middel, gericht tegen de in punt 1.7. vermelde beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt onder meer de schending opgeworpen van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt daarbij onder andere als volgt:

“(…)

Dat bovendien de verwerende partij niet alleen het inreisverbod dient te motiveren, doch bovendien de duurtijd ervan dient te appreciëren (...)

Dat in casu vastgesteld dient te worden dat geen enkele motivering gegeven wordt betreffende de termijn van het inreisverbod (...)

Overwegende bovendien dat verzoeker meent dat de motivering van het inreisverbod niet adequaat is.

Dat verzoeker op grond van de wet nochtans het recht heeft de regularisatie van zijn verblijf na te streven en dit vanuit onwettig verblijf in België te doen.

“(…)”

3.15. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.16. In de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(…)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(…)”

3.17. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), dat hem in 2013 werd ter kennis gebracht. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen.

3.18. Verzoeker oppert in wezen in zijn middel dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod voor een duur van de maximale termijn van 3 jaar. Dit zou men evenwel mogen verwachten aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan de beslissing wordt genomen (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001)

3.19. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“(…)”

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat samenhang tussen het inreisverbod en de onontvankelijkheidsbeslissing niet wordt aangetoond. De twee beslissingen werden immers op basis van een andere rechtsgrond genomen.

Het inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en geen gevolg heeft gegeven aan de

bevelen om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat er in casu geen verknochtheid is, is huidig middel onontvankelijk.”

3.20. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet inhoudelijk repliceert op de kritiek van verzoeker. Wat hun betoog inzake het al dan niet samenvoegen van twee zaken, betreft, merkt de Raad op dat dit tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad behoort (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* is er overigens wel degelijk sprake van verknochtheid vermits het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere (RvS 3 maart 2003, nr. 116.638). De uitspraak betreffende het inreisverbod is immers van determinerend belang om te bepalen of verzoeker een belang behoudt bij het aanvechten van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.21. Inhoudelijk dringt zich de vaststelling op dat verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing tot afgifte van een inreisverbod niet afdoende lijkt te zijn gemotiveerd. In de beslissing wordt weliswaar overwogen dat *“(n)iet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten met een beslissing ‘afstand van het geding word vastgesteld’ genomen op 22.05.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.09.2013.”* De duur van het inreisverbod moet echter overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, doch vormt dit geen motief met betrekking tot de duur ervan. Het gegeven dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, houdt geen verband met een in art. 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.225).

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN